

Vec C-57/23

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

2. február 2023

Vnútroštátny súd:

Nejvyšší správní soud

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

26. január 2023

Žalobca:

JH

Žalovaný:

Policejní prezidium

PRACOVNÝ DOKUMENT

Predmet konania vo veci samej

Žaloba o určenie, že vykonanie identifikačných úkonov, uchovávanie vzoriek a informácií o žalobcovi a následné uchovávanie takto získaných osobných údajov v súvislosti s jeho trestným stíhaním predstavuje nezákonný zásah

Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Článok 267 ZFEÚ

Prejudiciálne otázky

1. Aký stupeň rozlišovania medzi jednotlivými dotknutými osobami sa vyžaduje podľa článku 4 ods. 1 písm. c) alebo článku 6 v spojení s článkom 10 smernice 2016/680? Je vnútroštátna právna úprava umožňujúca zhromažďovanie genetických údajov, ktoré sa týkajú všetkých osôb podozrivých alebo obvinených zo spáchania úmyselného trestného činu, zlučiteľná s imperatívom minimalizovať spracúvanie osobných údajov a s povinnosťou rozlišovať medzi rôznymi kategóriami dotknutých osôb?
2. Je v súlade s článkom 4 ods. 1 písm. e) smernice (EÚ) 2016/680, ak policajné orgány posudzujú potrebu ďalšieho uchovávania profilu DNA, s odkazom na všeobecný účel predchádzania trestnej činnosti a jej vyhládávania a odhaľovania, na základe svojich vnútorných predpisov, čo v praxi často znamená uchovávanie citlivých osobných údajov na dobu neurčitú bez toho, že by bol stanovený akýkoľvek maximálny časový limit uchovávania týchto osobných údajov? Ak to nie je v súlade s týmto ustanovením, na základe akých kritérií sa má prípadne posudzovať časová primeranosť uchovávania osobných údajov zhromaždených a uchovávaných na tento účel?
3. Aký je minimálny rozsah hmotnoprávných alebo procesných podmienok získavania, uchovávania a vymazávania týchto údajov, ktoré musia byť v práve členského štátu upravené „všeobecne záväzným predpisom“, v prípade osobitne citlivých osobných údajov, na ktoré sa vzťahuje článok 10 smernice 2016/680? Môže mať aj súdna judikatúra povahu „práva členského štátu“ v zmysle článku 8 ods. 2 v spojení s článkom 10 smernice 2016/680?

Relevantné ustanovenia práva Únie

Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/680 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov príslušnými orgánmi na

účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií a o voľnom pohybe takýchto údajov a o zrušení rámcového rozhodnutia Rady 2008/977/SVV (Ú. v. EÚ L 119, s. 89) – články 4 až 6, 8 a 10

Relevantné ustanovenia vnútroštátneho práva

Zákon č. 273/2008 Sb., o Polícii České republiky (ďalej len „zákon o polícii“) – § 65:

„(1) Polícia môže pri výkone svojich povinností na účely budúcej identifikácie v prípade

a) osoby obvinenej zo spáchania úmyselného trestného činu alebo osoby, ktorej bolo oznámené podozrenie zo spáchania takéhoto trestného činu,

...

odoberať daktyloskopické odtlačky prstov, zisťovať telesné znaky, vykonávať meranie tela, vyhotovovať obrazové, zvukové a podobné záznamy a odoberať biologické vzorky, ktoré umožňujú získať informácie o genetickej výbave.

...

(5) Polícia osobné údaje získané podľa odseku 1 vymaže, len čo ich spracúvanie už nie je potrebné na účely predchádzania trestnej činnosti a jej vyhľadávania alebo odhaľovania, alebo stíhania trestných činov...“

Vykonávanie § 65 zákona o polícii sa realizuje prostredníctvom interných aktov vedenia Polície ČR vo forme pokynov policajného prezidenta. Obsah týchto pokynov je neverejný a prístup k nim sa poskytuje individuálnym žiadateľom. Vnútroštátny súd nebol oboznámený s ich obsahom.

Relevantná je aj judikatúra vnútroštátneho súdu, podľa ktorej si zákonnosť získavania alebo uchovávanía osobných údajov vyžaduje nielen splnenie podmienok stanovených v § 65 zákona o polícii, ale aj uplatnenie testu proporcionality v každom jednotlivom prípade.

Zhrnutie skutkového stavu a konania vo veci samej

- 1 Polície České republiky, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality skupiny kriminální policie a vyšetřování v Expozituře Plzeň (Česká republika) (ďalej len „žalovaný“) začal 11. decembra 2015 trestné stíhanie žalobcu z dôvodu prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku. Trestný čin mal spočívať v udelení grantu napriek tomu, že žalobca vedel, že posudzovaná žiadosť nespĺňa podmienky na udelenie grantu.

- 2 Žalovaný 13. januára 2016 vypočul žalobcu v rámci trestného konania a nariadil vykonanie identifikačných úkonov. Napriek námietkam, ktoré vyjadril žalobca, žalovaný odobral daktyloskopické odtlačky prstov, vykonal bukálny ster, z ktorého vytvoril profil DNA, vyhotovil fotografie a opis žalobcu, ktoré následne vložil do príslušných databáz Polície ČR (ďalej len „sporný zásah“).
- 3 Rozsudkom Městského soudu v Praze (Česká republika) z 15. marca 2017 bol žalobca právoplatne odsúdený za spáchanie jednak prečinu porušenia povinnosti pri správe cudzieho majetku a jednak zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Uvedeného konania sa žalobca dopustil ako námestník ministra tým, že využil svoj významný vplyv na rozhodnutie o schválení grantu a úmyselne presadil schválenie žiadosti o grant v prospech občianskeho združenia a jej vyplatenie napriek tomu, že vedel, že žiadateľ nespĺnil podmienky na jeho poskytnutie. Týmto konaním žalobca spôsobil Českej republike škodu v celkovej výške 4 500 000 Kč.
- 4 Žalobou podanou 8. marca 2016 sa žalobca domáhal určenia nezákonnosti sporného zásahu.
- 5 Městský soud v Praze rozsudkom z 23. júna 2022 žalobe vyhovel a konštatoval, že sporný zásah bol nezákonný. Okrem toho určil, že nezákonným zásahom je aj uchovávanie takto získaných osobných údajov žalobcu v databázach Polície ČR. Městský soud v Praze preto žalovanému nariadil vymazať z databáz Polície ČR všetky uchovávané osobné údaje žalobcu.
- 6 Žalovaný podal proti rozsudku, ktorý vydal Městský soud v Praze, kasačnú sťažnosť na vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.

Hlavné argumenty účastníkov konania vo veci samej

- 7 Žalovaný tvrdí, že sporný zásah nebol nezákonný. Uvádza sa, že jediné kritérium na odber genetického materiálu v takýchto prípadoch je stanovené v § 65 zákona o polícii, a to, že ide o osobu obvinenú z úmyselného trestného činu alebo osobu, ktorej bolo oznámené podozrenie zo spáchania úmyselného trestného činu. Toto kritérium bolo v tomto prípade splnené. Podľa názoru žalovaného mu neprislúchalo posudzovať nič iné.
- 8 Žalovaný tiež zdôrazňuje, že posúdil primeranosť zhromažďovania a uchovávanía osobných údajov žalobcu. Zohľadnil pritom faktor recidívy, možnú eskaláciu konania a skutočnosť, že žalobca sa v minulosti dopustil viacerých priestupkov, t. j. opakovane sa dopúšťal protiprávneho konania. Pokiaľ ide o dĺžku doby uchovávanía osobných údajov žalobcu, žalovaný zdôraznil, že Polícia ČR má zavedený mechanizmus pravidelného (interného) overovania potreby uchovávanía osobných údajov. Ďalej uvádza, že trestné konanie vo veci žalobcu bolo ukončené v roku 2017, pričom bola uložená štvorročná podmienka, čo je relatívne nedávno. Napokon, pokiaľ ide o namietanú nedostatočnú publicitu interných predpisov

polície, žalovaný zdôraznil, že predmetné interné predpisy boli verejnosti sprístupnené v rámci práva na informácie a že zákonná úprava je vždy nevyhnutne doplnená judikatúrou, čo je aj prípad § 65 zákona o polícii.

- 9 *Žalobca* vo svojich podaniach predovšetkým zdôraznil, že v čase, keď orgány Polície ČR realizovali úkony nedošlo k žiadnemu preskúmaniu primeranosti zásahu. Policajný orgán vykonal tento úkon celkom automaticky s odkazom na znenie § 65 ods. 1 písm. a) zákona o polícii a na skutočnosť, že žalobca bol obvinený z úmyselného trestného činu. Úvahy, ktoré žalovaný doplnil *ex post* a ktoré sa týkajú toho, že páchatel sa dopúšťa ďalšieho protiprávneho konania v podobe priestupkov, a preto sa jeho osobné údaje majú uchovávať v policajných databázach, nemôžu obstáť, rovnako ako abstraktné a nepodložené odkazy na možnosť recidívy. Žalobca vyjadruje počudovanie nad tým, že podľa žalovaného je päť rokov od odsúdenia príliš krátka doba na vymazanie týchto údajov, keď v niektorých prípadoch môže byť odsúdenie v rovnakej dobe zahladené. Žalobca tiež kritizuje nedostatočnú publicitu policajných pokynov o vykonávaní identifikačných úkonov v situácii, keď je publicita právnych predpisov nevyhnutným základom právneho štátu. V podmienkach právneho štátu musia byť všetky opatrenia, ktoré môžu zasiahnuť do základných práv, upravené priamo zákonom. Vnútorne organizačné predpisy polície, ktoré nie sú právnym predpisom, nemôžu tento právny predpis nahradiť.

Stručné odôvodnenie návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Všeobecné poznámky

- 10 Vnútroštátny súd má pochybnosti o zlučiteľnosti niektorých aspektov vnútroštátnej právnej úpravy týkajúcej sa získavania a uchovávanía osobných údajov na účely budúcej identifikácie, najmä citlivých osobných údajov v podobe profilu DNA, s právom Únie a judikatúrou Súdneho dvora a Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP). V tejto súvislosti je podľa vnútroštátneho súdu pre rozhodnutie vo veci samej rozhodujúci výklad smernice 2016/680. Predtým, ako vnútroštátny súd vysvetlí pozadie každej z prejudiciálnych otázok, považuje za vhodné uviesť dva všeobecné body, ktoré sú spoločné pre všetky tri položené otázky.
- 11 Po prvé, smernica 2016/680 je relatívne novým právnym nástrojom Únie, ku ktorému zatiaľ chýba relevantná judikatúra Súdneho dvora. Už existujúca judikatúra k nariadeniu 2016/679 (ďalej len „GDPR“) alebo k smernici 95/46, ktorá mu predchádzala, určite poskytuje užitočné výkladové usmernenia k mnohým tu nastoleným otázkam. Nie je však jasné, do akej miery je GDPR skutočne možné bez ďalšieho analogicky preniesť do osobitného rámca uplatňovania smernice 2016/680. Okrem toho, ak by tieto dva režimy boli bez ďalšieho totožné, nie je jasné, prečo by normotvorca Únie považoval za potrebné prijať komplexnú osobitnú úpravu v podobe smernice 2016/680 ako *lex specialis* voči GDPR. Možno preto predpokladať, že ochrana fyzických osôb v súvislosti so

spracúvaním osobných údajov na účely predchádzania trestným činom a ich vyšetrovania alebo stíhania sa má v niektorých ohľadoch líšiť od všeobecného režimu ochrany údajov. Spoločným menovateľom všetkých troch otázok je snaha zistiť, v čom presne má spočívať táto odlišnosť.

- 12 Po druhé, prejednávacia vec patrí do kontextu hromadného zberu osobitne citlivého typu osobných údajov: genetického materiálu a z neho získaného DNA profilu osôb. Tento typ osobných informácií je výslovne uvedený v článku 10 smernice 2016/680, ktorý genetické údaje vyčleňuje do režimu „spracovania osobitných kategórií osobných údajov“, pre ktorý stanovuje absolútny režim „nevyhnutnosti“ spracúvania v súvislosti s existenciou „primeraných záruk ochrany práv a slobôd dotknutých osôb“. Z tohto právneho rámca, ako aj z predchádzajúcej judikatúry Súdneho dvora, vrátane judikatúry týkajúcej sa podobnej úpravy v GDPR, však nie je jasné, ako sa tento „osobitný-osobitný rámec“ v praktickej rovine líši od rámca smernice 2016/680 a tam stanovenej vysokej úrovne ochrany osobných údajov.
- 13 Pre celú situáciu je charakteristické, že kritériá, podľa ktorých sa rozhoduje o nevykonaní identifikačných operácií alebo nariadení výmazu už získaných osobných údajov existujú v podobe demonštratívneho zoznamu len v judikatúre. Nemajú však žiadnu právnu predlohu. Okrem toho o (ne)primeranosti daného zásahu budú v praxi rozhodovať na základe viacerých z týchto kritérií so značným oneskorením až správne súdy. Nie je bežné, aby bol policajný orgán, ktorý zvyčajne vykonáva identifikáciu v počiatočnej fáze vyšetrovania, schopný vykonať požadovaný druh a rozsah posúdenia, pretože predmetné informácie ani nemusí mať k dispozícii.

K prvej otázke

- 14 Pokiaľ ide o ochranu práva na súkromie podľa článku 8 Európskeho dohovoru o ľudských právach (EDLP), judikatúra ESLP opakovane vyjadrila požiadavku, aby vnútroštátne právne predpisy zmluvnej strany EDLP rozlišovali medzi trestnými činmi, v súvislosti s ktorými sa odoberajú vzorky DNA, so zreteľom na ich spoločenskú závažnosť. Podľa názoru ESLP nie je možné k páchatelom závažných trestných činov, najmä tých násilných, pri ktorých je odber a skladovanie vzoriek DNA legitímne, rovnako ako k páchatelom menej závažných trestných činov (pozri najmä rozsudok z 13. februára 2020, Trajkovski a Chipovski v. Severné Macedónsko, sťažnosti č. 53205/13 a 63320/13, z 13. februára 2020, Gaughran v. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 45245/15, z 22. júna 2017, Aycaguer v. Francúzsko, sťažnosť č. 8806/12, alebo zo 4. decembra 2008, S a Marper v. Spojené kráľovstvo, sťažnosti č. 30562/04 a 30566/04).
- 15 Aj judikatúra Súdneho dvora vo všeobecnosti, hoci v kontexte výkladu iných právnych predpisov ako smernice 2016/680, trvá na požiadavke proporcionality medzi závažnosťou zásahu do základných práv (v podobe získavania osobných údajov) a závažnosťou trestnej činnosti – pozri napr. rozsudky zo 6. októbra 2020,

La Quadrature du Net a.i., C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 140, z 21. decembra 2016, Tele2, C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970, bod 102, z 2. októbra 2018, Ministerio Fiscal, C-207/16, EU:C:2018:788, body 56 a 57, alebo stanovisko 1/15 (Dohoda o PNR medzi EÚ a Kanadou) z 26. júla 2017, EU:C:2017:592, bod 149).

- 16 Zostáva však nejasné, na aký typ proporcionality sa tu vlastne myslí a do akej miery možno logiku budovania databáz (systémová, legislatívna proporcionality) bez ďalšieho automaticky nahradiť posudzovaním individuálnej proporcionality vzhľadom na konkrétneho páchatel'a v každom jednotlivom prípade (konkrétne, kazuistická proporcionality). Inými slovami, ak by zákonodarca dostatočne rozlišoval na legislatívnej úrovni (pokiaľ ide o druhy trestných činov vzhľadom na ich závažnosť a stanovil ďalšie všeobecné kritériá proporcionality), je vždy potrebné ďalej posudzovať proporcionality každého jednotlivého odberu v každom jednotlivom prípade?
- 17 Zdá sa, že vnútroštátny zákonodarca zastáva názor, že posúdenie proporcionality získavania identifikačných údajov už vykonal priamo v § 65 ods. 1 zákona o polícii tým, že jeho dosah obmedzil len na úmyselné trestné činy, čím od seba dostatočne odlišil rôzne dotknuté osoby. Ďalšie úvahy o individuálnej proporcionality v konkrétnych prípadoch tak už podľa tejto logiky nie sú potrebné. Táto úvaha sa však považuje za nedostatočnú.
- 18 Vzniká tak otázka, akú mieru rozlišovania na legislatívnej alebo súdnej úrovni v tejto súvislosti od členských štátov skutočne očakáva smernica 2016/680. Zdá sa, že článok 6 smernice 2016/680 vyžaduje len rozlišovanie medzi osobnými údajmi podozrivých a odsúdených osôb na jednej strane a obetí a tretích strán na druhej strane. Tento zoznam je však len ilustračný (uvedený slovom „napríklad“). Požiadavka primeranosti spracúvaných údajov jasne vyplýva zo zásad článku 4 smernice, ako aj z judikatúry, ale konkrétny rozsah pôsobnosti tohto ustanovenia je v súvislosti s predmetnou otázkou nejasný.

K druhej otázke

- 19 Druhá otázka sa týka primeranej dĺžky uchovávanía identifikačných údajov policajnými orgánmi. Smernica 2016/680 ani platné vnútroštátne právne predpisy nestanovujú žiadny časový limit.
- 20 Z článku 4 ods. 1 písm. e) smernice 2016/680, ako aj zo všeobecných zásad a judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že osobné údaje sa majú uchovávať najviac dovtedy, kým je to potrebné na účely, na ktoré sa spracúvajú. Nie je však jasné, ako sa má táto logika uplatniť v situácii, keď je deklarovaným účelom predchádzanie trestnej činnosti a jej vyhládávanie alebo odhaľovanie, ktoré sú zo svojej podstaty orientované na budúcnosť a časovo neobmedzené.
- 21 Pri prípadnom posudzovaní proporcionality dĺžky doby uchovávanía osobných údajov sa v praxi stretávajú dva rôzne druhy primeranosti vzhľadom na rôzne

ciele: štruktúrally na jednej strane a individuálny na druhej strane. Ak sa predchádzanie trestnej činnosti a jej odhaľovanie alebo zisťovanie vo všeobecnej rovine akceptuje ako legitímny cieľ, potom je logickým a primeraným prostriedkom na jeho dosiahnutie uchovávanie informácií o maximálnom počte dotknutých osôb počas maximálneho možného obdobia. Policajná databáza, z ktorej by mal byť žiadateľ na požiadanie po určitom čase vymazaný, čoskoro prestane plniť zmysluplnú úlohu pri odhaľovaní trestnej činnosti.

- 22 Naopak, v kontexte skúmania proporcionality v prípade žiadostí o výmaz z policajných databáz vo vzťahu k individuálnym osobám alebo páchatelom sa pokračujúca evidencia v policajnej databáze považuje za pokračujúci druh trestu, ktorý sa skôr či neskôr zameria na otázku uplynutia času od oznámenia podozrenia alebo odsúdenia páchatel'a a jeho ďalšieho riadneho života, vrátane špekulácií o riziku recidívy.
- 23 Je pochopiteľné, že prípadné pravidelné interné hodnotenie trvania odôvodnenosti uchovávanía získaných identifikačných údajov zo strany Polície ČR bude viac sledovať štruktúrally cieľ účinného vyhľadávania a odhaľovania trestnej činnosti. Vystáva preto otázka, či je v súlade s právom Únie, ak vnútroštátne právo nestanovuje pre dĺžku doby uchovávanía žiadnu maximálnu hranicu, pričom v praxi bude na základe pravidelného interného posúdenia zo strany policajných orgánov dochádzať skôr k tomu, že získané profily DNA sa budú uchovávať bez časového obmedzenia.
- 24 V tejto súvislosti vnútroštátny súd poznamenáva, že pozná inštitút „práva na zabudnutie“ zakotvený v judikatúre Súdneho dvora a následne kodifikovaný v článku 17 GDPR. Vystáva však otázka, do akej miery sú tento prístup a judikatúra prenositeľné do kontextu policajných databáz a smernice 2016/680, ktorých zmysluplné fungovanie a použiteľnosť možno zabezpečiť len vtedy, ak tieto databázy, obrazne povedané, „nebudú zabúdať“.

O tretej otázke

- 25 Vnútroštátny súd nemá pochybnosti o tom, že interné policajné predpisy v podobe pokynov policajného prezidenta nespĺňajú podmienky kvality a publicity právnych predpisov. Nie sú právnymi predpismi a pojmovo nemôžu mať kvalitu „práva“ v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2016/680.
- 26 Ustanovenie § 65 zákona o polícii kvalitu „práva členského štátu“ nepochybne má. Toto ustanovenie však samo osebe nie je dostatočne určité a podrobné, aby mohlo naplniť požiadavky článku 8 v spojení s článkom 10 smernice 2016/680. Ustanovenie § 65 zákona o polícii okrem iného neobsahuje žiadnu úpravu konkrétnych podmienok uchovávanía, druhov informácií, ktoré možno získať z odobratej vzorky, a pokiaľ ide o ďalšie uchovávanie profilov DNA, podmienky, za ktorých sa má vykonať ich vymazanie. A už vôbec neobsahuje žiadne záruky požadované v článku 10 smernice 2016/680.

- 27 Toto zákonné ustanovenie však dotvárajú ústavne súladný výklad a judikatúra. V odôvodnení 33 smernice 2016/680 sa v tejto súvislosti uvádza, že „ak sa v tejto smernici odkazuje na právo členského štátu, právny základ alebo legislatívne opatrenie, nemusí sa tým nevyhnutne vyžadovať legislatívny akt prijatý parlamentom... Takéto právo členského štátu, právny základ alebo legislatívne opatrenie by však mali byť jasné a presné a ich uplatňovanie predvídateľné pre tých, na ktorých sa vzťahujú...“
- 28 Z ustálenej judikatúry ESĽP tiež vyplýva, že „právo“ v kontexte testu legality obmedzení základných práv nezahŕňa len zákon, ale aj judikatúru (rozsudky z 26. apríla 1979, *Sunday Times v. Spojené kráľovstvo* (č. 1), sťažnosť č. 6538/74, § 47, z 24. apríla 1990, *Kruslin v. Francúzsko*, sťažnosť č. 11801/85, § 29, a z 10. novembra 2005, *Leyla Şahin v. Turecko*, sťažnosť č. 44774/98, § 84 – 98).
- 29 Novšia judikatúra Súdneho dvora sa však v tomto ohľade vyznačuje vyššími požiadavkami na kvalitu a publicitu „práva“, ktorým sa obmedzujú základné práva. Súdny dvor napríklad rozhodol, že vzhľadom na vysokú úroveň ochrany v prípade obzvlášť závažných obmedzení základných práv „môže požiadavkám na zrozumiteľnosť, predvídateľnosť, dostupnosť a najmä na ochranu pred svojvoľnosťou zodpovedať len všeobecne záväzný právny predpis“ (pozri napr. rozsudok z 15. marca 2017, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, bod 43). Súdny dvor dospel k podobnému záveru vo viacerých prípadoch, ktoré sa týkali práve ochrany osobných údajov, pričom trval na požiadavke, že právna úprava „musí takisto stanoviť hmotnoprávne a procesné podmienky“, ktorými sa bude riadiť akékoľvek využívanie a prístup k uchovávaným prevádzkovým a lokalizačným údajom (pozri novšiu judikatúru: rozsudky z 2. marca 2021, *Prokuratuur*, C-746/18, EU:C:2021:152, bod 49, alebo z 5. apríla 2022, *Commissioner of An Garda Síochána a i.*, C-140/20, EU:C:2022:258, bod 104).
- 30 Logika prísnejších požiadaviek, pokiaľ ide o kvalitu právneho predpisu, ktorý vymedzuje minimálne požiadavky na získavanie, uchovávanie a likvidáciu vzoriek DNA a z nich získaných profilov DNA, by sa zrejme mala uplatniť aj v prejednávanej veci. Samotný článok 10 smernice 2016/680 v spojení s odôvodnením 37 smernice, v ktorom sa takéto osobné údaje zaraďujú do osobitnej kategórie údajov s osobitnou ochranou, by bol napokon v súlade s týmto záverom. V takomto prípade by právo Únie vyžadovalo, aby vo všeobecnom právnom predpise boli stanovené aspoň všeobecný rámec databázy, otázky prístupu, presnejší druh využívania informácií o DNA vrátane prekážok ich využívania, ale predovšetkým, v súlade s článkom 10, primerané záruky práv a slobôd, okrem iného v podobe jasného rozlišovania druhov trestných činov, v prípade ktorých sa môže vyhotovovať profil DNA, a podmienok, za ktorých sa môže alebo musí následne zničiť.
- 31 V súčasnosti však vnútroštátna právna úprava uplatniteľná v prejednávanej veci nič také nestanovuje. Ak by sa však podobné požiadavky automaticky uplatňovali aj v prejednávanej veci a ďalších veciach pred správnymi súdmi na základe

súčasného § 65 zákona o polícii, následok by bol nevyhnutne skôr radikálny: súd by bol nútený vyhodnotiť vnútroštátnu úpravu ako nezlučiteľnú s článkom 8 ods. 2 v spojení s článkom 10 smernice 2016/680, a akékoľvek biologické vzorky DNA a profily DNA vytvorené na ich základe ako nezákonné.

PRACOVNÝ DOKUMENT